

Śūnyatāsaptati

Nāgārjuna

LES SETANTA ESTROFES DE LA VACUÏTAT

De Nāgārjuna

1.

Encara que els Buddhes parlin de permanència, naixement i destrucció, existència i no existència, d'inferioritat, igualtat i superioritat en relació al món convencional, res d'això no existeix.

2.

No existeix la naturalesa pròpia, no existeix la no naturalesa pròpia, no existeix ni la naturalesa pròpia ni la no naturalesa pròpia, no existeix res designable amb paraules. Totes les entitats designables amb paraules, igualment que l'Alliberament, són buides de naturalesa pròpia.

3.

La naturalesa pròpia de totes les entitats no existeix en res, ni en el conjunt de les causes i condicions, ni en cadascuna d'elles. Per això són buides.

4.

Allò existent no neix per ser ja existent. Allò no existent no neix per ser ja inexistent. Allò existent i inexistent no neix per ser contradictori. En conseqüència, no existeix ni permanència ni destrucció.

5.

Allò que ha nascut no pot ser produït. Allò que encara no ha nascut tampoc no pot ser produït. Allò que està naixent tampoc no pot ser produït per ser nascut i no nascut.

6.

La causa posseeix un efecte quan existeix l'efecte, però quan aquest no existeix aquella és com una no causa. És contradictori que l'efecte no sigui existent i que no sigui inexistent al mateix temps que la causa. Per tant, la causa no és possible en cap dels tres temps.

7.

Sense la unitat no existeix la multiplicitat. Sense la multiplicitat no existeix la unitat. Totes les entitats que sorgeixen en dependència són buides de característiques pròpies.

8.

Els dotze membres del sorgir en dependència que produeixen el sofriment no neixen. No són possibles en una consciència ni tampoc en múltiples.

9.

La no permanència no existeix, la permanència no existeix, la no naturalesa pròpia no existeix, la naturalesa pròpia no existeix, la impuresa no existeix, la puresa no existeix, el sofriment no existeix, la felicitat no existeix. Per tant els errors no existeixen.

10.

Sense aquests no existeix la ignorància que s'origina a partir dels quatre errors. Sense aquesta no s'originen les composicions ni la resta.

11.

La ignorància no s'origina sense composicions. Sense aquesta no s'originen les composicions. Sent ambdós l'un la causa de l'altre no s'estableixen amb naturalesa pròpia.

12.

Com és possible que una entitat sense naturalesa pròpia produeixi una altra entitat ? Les condicions sense naturalesa pròpia no en poden produir altres.

13.

Així com el pare no és el fill, el fill tampoc no és el pare. Ambdós no existeixen l'un sense l'altre. Tampoc no existeixen simultàniament. Així mateix són els dotze membres.

14.

Així com la felicitat i el sofriment que depèn d'un objecte somniat no existeixen, ni tampoc no existeix l'objecte, igualment, allò que ha sorgit en dependència no existeix, ni tampoc no existeix allò del que depèn això que ha sorgit.

15.

Si les entitats no existissin amb naturalesa pròpia, no existirien la inferioritat, la igualtat i la superioritat, no s'establiria la diversitat i no existiria l'establiment a partir de causes.

16.

Si s'establís la naturalesa pròpia el sorgir en dependència de les entitats no existiria. Sent aquestes incondicionades, com poden ser buides de naturalesa pròpia ? Sent existents no s'exhaurien.

17.

Com pot una entitat no existent tenir naturalesa pròpia, naturalesa per altre, no naturalesa ? Conseqüentment, la naturalesa pròpia, la naturalesa per altre i la no naturalesa són opinions errònies.

18.

Si les entitats fossin buides, no existrien el naixement i la destrucció. Si són buides de naturalesa pròpia, on són possibles el naixement i la destrucció ?

19.

L'existència i la no existència no són simultanis. Sense la no existència no és possible la existència. L'existència i la no existència serien permanents. No existeix l'existència independent de la no existència.

20.

Sense l'existència no és possible la no existència. Cap entitat sorgeix a partir de si mateixa, tampoc no sorgeix a partir d'una altra. No existeixen entitats. No existint aquestes, no existeixen les no entitats.

21.

Si fos possible l'existència resultaria l'eternalisme. Si fos possible la no existència resultaria el nihilisme. Si fos possible l'existència resultarien les dues opinions incorrectes. Per tant, no s'accepta l'existència.

22.

Aquestes opinions no resulten de la continuïtat, les entitats s'exhaureixen després d'una causa. Com s'ha dit abans això no és admissible. Resultaria la interrupció de la continuïtat.

23.

A partir del naixement i de l'exhauriment s'ha mostrat el camí cap l'Alliberament. A partir de la vacuïtat aquells no existeixen. Són contradictoris entre si i percebuts mitjançant l'error.

24.

Si no existeix el naixement ni l'exhauriment, llavors a partir de l'exhauriment de què es dona l'Alliberament ? No néixer ni exhaurir-se amb naturalesa pròpia, no és això l'Alliberament ?

25.

Si l'Alliberament fos l'exhauriment resultaria el nihilisme. Si fos el contrari resultaria l'eternalisme. Per tant, no és possible que l'Alliberament sigui ni existent ni no existent. És sense néixer ni exhaurir.

26.

Si l'exhauriment perdurés existiria independent de l'entitat. No existeix sense l'entitat. Tampoc no existeix sense la no entitat.

27.

La característica s'estableix a partir d'allò caracteritzat, allò caracteritzat a partir de la característica. No s'estableixen per si mateixos. Tampoc no s'estableixen l'un a partir de l'altre. Allò que no s'estableix no pot establir a un altre no establert.

28.

A partir d'això s'han explicat completament la causa, l'efecte, la sensació, aquell qui sent, aquell qui veu i allò visible, etc.

29.

Els tres temps no existeixen perquè són no permanents, perquè s'estableixen mútuament, perquè són inferits, perquè són sense naturalesa pròpia i perquè les entitats no existeixen. Són únicament una idea.

30.

Atès que les tres característiques d'allò condicionat, naixement, permanència i destrucció no existeixen, res condicionat o no condicionat no existeix.

31.

Allò no exhaurit no s'exhaureix; tampoc no s'exhaureix allò que s'ha exhaurit. Allò que ha perdurat no perdura; allò que encara no perdura no perdura. Allò nascut no neix; allò que encara no ha nascut no neix.

32.

Allò condicionat i allò no condicionat no són multiplicitat ni són unitat, no són existents ni no existents, tampoc són existents i no existents. Aquests aspectes es comprenen a partir dels dos extrems.

33.

El Bhagavant ha parlat de la duració de l'acció, el Mestre ha parlat del fruit de l'acció, de l'acció pròpia dels éssers i de la no destrucció de l'acció.

34.

S'ha dit que l'acció no existeix amb naturalesa pròpia. Com que no neix no s'exhaureix. S'origina a partir de la opinió del si mateix i aquesta a partir d'una idea.

35.

Si l'acció existís amb naturalesa pròpia el cos que originaria seria permanent. No tindria la característica del sofriment i per tant l'acció també seria permanent.

36.

L'acció no existeix a partir de condicions, tampoc no existeix a partir de no condicions. Les composicions són com una il·lusió, com una ciutat de gandharves, com un miratge.

37.

La causa de l'acció són les impureses. Les composicions estan constituïdes per les impureses i l'acció. La causa del cos és l'acció. Els tres són buits de naturalesa pròpia.

38.

Sense l'acció no existeix l'agent. Sense ambdós no existeix el fruit de l'acció. Sense aquell qui ho experimenta, tot és buit.

39.

Quan a partir de la visió de la veritat, es compren correctament que l'acció és buida, l'acció no s'origina. Quan l'acció no s'origina més, no s'origina allò que sorgeix d'aquesta.

40.

Igualment com el Bhagavant, el Tathagata, amb els seus poders extraordinaris, es projecta en una aparició i mitjançant aquesta aparició crea altres aparences.

41.

La projecció en una aparició del Tathagata és buida. Per tant, les seves creacions a partir de la seva projecció en una aparició són únicament una idea.

42.

Igualment, l'agent és com l'aparició i l'acció és com la seva creació. Son buides de naturalesa pròpia. Existeixen únicament com una idea.

43.

Si l'acció existís amb naturalesa pròpia, no existiria l'Alliberament ni l'agent. Si l'acció no existís, no existirien els fruits produïts per l'acció: el sofriment i el no sofriment.

44.

Els Buddhes han expressat: “existeix” i “no existeix” i també “existeix i no existeix” amb un propòsit. Aquest coneixement no és fàcil.

45.

Si allò visible s'originés a partir dels elements materials, allò visible s'originaria de quelcom no real. No existiria a partir de quelcom amb naturalesa pròpia. No existeix aquest, per tant, tampoc no existeix a partir d'un altre.

46.

Els quatre no existeixen en un; un no existeix en els quatre. Per tant, com pot ésser possible allò visible a partir de quatre grans elements inexistents ?

47.

S'afirma que allò que no es percep a partir de la seva pròpia naturalesa, es percep a partir de les seves característiques. Aquestes característiques, però, no existeixen al ser produïdes per causes i condicions. Si existís allò visible no seria possible sense característiques.

48.

Si allò visible fos percebut es percebria el propi si mateix. A partir d'una consciència no existent, originada a partir de condicions, com pot ésser possible percebre allò visible no existent ?

49.

Una consciència momentània no percep allò visible que neix momentàniament. Com podria percebre quelcom visible, passat o futur ?

50.

El color i la forma mai no existeixen per separat. Sent separats no es poden concebre junts. Ambdós són allò visible.

51.

La consciència de l'ull no existeix en l'ull, no existeix en allò visible, tampoc no existeix en ambdós. El seu origen en dependència de l'ull i d'allò visible és fals.

52.

Si l'ull no veu el seu propi si mateix, com pot veure allò visible ? Per tant, l'ull i allò visible no existeixen amb naturalesa pròpia. El mateix s'aplica a la resta dels dominis dels sentits.

53.

L'ull és buit de naturalesa pròpia i de naturalesa per altre. Allò visible també és buit. També són buits la resta de dominis dels sentits.

54.

Si un s'origina conjuntament amb el contacte, llavors els altres són buits. Allò buit no depèn d'allò no buit, allò no buit tampoc no depèn d'allò buit.

55.

A partir de la seva naturalesa no permanent i, no podent confluir, els tres no existeixen. No existeix el contacte entre ells. Per tant, no existeix la percepció.

56.

La consciència s'origina en dependència dels dominis dels sentits, interns i externs. Per tant, la consciència no existeix, és buida com un miratge, com una il·lusió.

57.

Com que la consciència s'origina en dependència d'allò cognoscible, allò cognoscible no existeix. Si el subjecte de la consciència no existeix sense allò cognoscible i la consciència, llavors no existeix.

58.

Tot és no permanent. No permanent o permanent, res no existeix. Si existissin les entitats serien llavors permanents o no permanents. Com pot ser això possible ?

59.

L'atracció, el rebuig i l'error s'originen a partir de condicions: allò agradable, allò desagradable i allò erroni. Per tant, l'atracció, el rebuig i l'error no existeixen amb naturalesa pròpia.

60.

Atès que l'atracció, el rebuig i l'error existeixen en relació a una mateixa entitat són produïts per la imaginació. Això no existeix realment.

61.

Allò que és imaginable no existeix. Si no existeix allò que és imaginable, com pot existir la imaginació ? Atès que allò que és imaginable i la imaginació s'originen a partir de condicions són buits.

62.

Quan es percep la realitat, no existeix la ignorància que s'origina a partir dels quatre errors. Quan aquesta no existeix més, les composicions no s'originen. El mateix s'aplica a la resta.

63.

Si una entitat s'origina en dependència d'una altra, aquella neix a partir d'aquesta. No existint aquesta, aquella no s'origina. Allò existent i allò no existent, allò condicionat i allò no condicionat, són pau; Alliberament.

64.

El Mestre ha dit que la ignorància és pensar que les entitats originades a partir de causes i condicions són reals. Per això sorgeixen els dotze membres.

65.

Quan es veu la realitat i es compren que les entitats són buides la ignorància no s'origina. Això és l'exhauriment de la ignorància, per tant, també s'exhaureixen els dotze membres.

66.

Les composicions són com una ciutat de gandharves, com una il·lusió, com un miratge, com una bombolla, com l'escuma de l'aigua, com un somni, com el cercle de llum produït per una torxa.

67.

No existeixen les entitats amb naturalesa pròpia. Tampoc no existeixen aquí les no entitats. Les entitats i les no entitats originades a partir de causes i condicions són buides.

68.

Atès que totes les entitats són buides de naturalesa pròpia, l'incomparable Tathagata va ensenyar el sorgir en dependència de totes les entitats.

69.

La Veritat Última és això. El Buddha i el Bhagavant consideren correctament la multiplicitat de les entitats en relació a la Veritat Convencional.

70.

L'ensenyança pròpia del món no ha estat destruïda. Ara bé, l'ensenyança no va existir mai. La incomprensió de les paraules del Tathagata, lliures de qualsevol condició, atemoritza.

71.

El principi del món: “En dependència d'això, allò s'origina” no és destruït. Allò que s'origina en dependència, és buit de naturalesa pròpia. Com podria existir ? És molt clar.

72.

Aquell qui te fe es dedica a la recerca de la veritat, no s'adhereix a l'ensenyança de cap doctrina i, d'acord amb la lògica d'aquell principi, abandonant l'existència i la no existència, assoleix la pau.

73.

Quan es compren la condicionalitat, a partir de l'exhauriment de les creacions mentals que constitueixen la xarxa de les falses creences i l'abandonament de l'atracció, el rebuig i l'error, un es dirigeix de forma pura cap a l'Alliberament.

Traducció: Albert Biayna Gea